

očetu: „Oče! ako je mogoče, vzemi od mene kelih terpljenja, a vendar ne moja, ampak troja volja naj se izide.“

Otroci! večkrat pojdite v duhu tja v vert Getzemani in pogledjte Jezusa koliko terpi za naše pregrehe. Pomislite, da je tudi za vas dal svoje življenje. Zares, mnogo je on storil za vas, in kaj storite vi zanj? Ali hodite zmiraj po onem poti, kateri vam je on pokazal? Ali posnemate njegovo ljubezen, njegovo dobroto, pohlevnost in ponižnost? Ali ni Jezus tudi vas odrešil od večnega pogubljenja? Dà dà, preljubi otroci, véliki četrtek nas spominja na neskočno ljubezen Jezusovo, ki jo ima do nas ubogih ljudi, spominja nas pa tudi na njegovo veliko britkost in terpljenje.

Tudi sv. cerkev žaluje na ta dan. Vse nas opominja Jezusovega terpljenja. Slovesno petje na koru neha; zvonov in zvončkov veseli glasovi utihnejo in mesto zvonov derdrá lesena regetaljka sè zvonika, mesto zvončkov pa klepečejo leseni klepetci. Vse to se godí v znamenje velike žalosti, katero obhaja sv. cerkev.

Véliki četrtek se se je že v 7. stoletji začel obhajati v spomin, da je Jezus na ta dan postavil zakrament presvetega rešnjega telesa. Zato pa tudi na ta dan tisoč in tisoč vernikov pristopi k mizi božjej, da prejme presveto rešnje telo našega Gospoda in Zveličarja Jezusa Kristusa. Otroci glejte, da ga boste vselej vredno prejeli!

Idimo k božjemu grobu.

Kakor prebivalci vsakega mesta o praznikih, nedeljah in drugih priložnostih radi zapuščajo svoja stanovanja med dolgočasnim mestnim zidovjem, ter se gredó sprehajati v bližnjo okolico, ako je le vreme ugodno in jim čas dopušča, tako delajo tudi prebivalci našega Ljubljanskega mesta.

Še celó po zimi jo radi iz mesta potegnejo, akoravno ne na zeleno polje, ker, — kakor veste, po zimi zelenja ni, — gredó pa v bližnji drevored, ali na led pri Ternovem, kjer se posebno mladi gospodje in gospodičine dersajo, da se vse praši.

Ko je pa zima pri kraji in je tudi mraz ponehal in sneg skopnil; ko je veseli pustni čas minul, v katerem so se stari in mladi naplesali in posvetnih veselic naveličali, ter resnejši čas — čas svetega posta — napočil, gredó Ljubljancei proti božjemu grobu. Ker je pa tudi Ljubljane, kakor sploh prebivalci večjih mest, občutljiv proti deževji in mrazu, zato pa tudi on v takem vremenu ne bode stopil izpod strehe.

Le takrat, če je v postu posebno lepo vreme, videl boš ob nedeljah in čertkih veliko množico ljudi stopati proti božjemu grobu. Božji grob je namreč kapelica, bivša zadnja postaja nekedanjega križevega pota, ki je bil postavljen od Ljubljane do cerkve Štepanove vasí, poleg katere stoji še dandenes omenjena kapelica. Ta kapelica je zares čudno zidana. Notranji del ima dva prostora; iz prvega se pride skozi nizka vratica v drugega, kjer je prav za

prav božji grob. Odrasli človek se mora tedaj globoko pripogniti, da pride v drugi prostor. Tudi jaz sem obiskal to kapelico. Stopivši vanjo spomnil sem se grobov starodavnih časov.

Najbolj živo sem se pa spominjal groba našega odrešenika in izveličarja, kakor je namreč v svetem pismu popisan. Pa tudi spomini na katakombe in druge podzemeljske prostore, v katerih so se prvi kristijani svojim sovražnikom in neusmiljenim nevernikom skrivali, da bi daritev sv. maše mirno obhajali, so se v mojem duhu na novo obudili ter sem bolj in bolj premišljal, kar sem bral in slišal v šoli in cerkvi o življenju prvih kristijanov.

Kakor nam se g. učitelj pripovedovali, je ta križev pot, od katerega je do denšnjega dne samo še zadnja postaja — božji grob — ostala, zelo star, menda je še iz srednjega veka.

To nam priča kapelica sama, ki je zidana prav po starem slogu.

Nekedaj so Ljubljancani — kakor Idrijčani na hribcu pri sv. Antonu — prav pridno v pobožnem duhu in z vernim srcem ta križev pot obiskovali in velika množica ljudi je vréla po Poljanah doli proti božjemu grobu. Ker je bil božji grob tako obilo obiskovan, zato je njegovo ime kot božja pot daleč na okrog slovelo. Dobila je o tem času kapelica božjega groba ime ‚opatija‘ in njen opat je zdaj neki kanonik na Dunaji pri cerkvi sv. Štefana.

Ako premišljam, ljubi otroci, vse te in enake okoliščine ter primerjam tedanje in sedanje čase, najdem med njimi velik razloček, posebno v verskih zadevah. Nočem vam tega obširno popisovati, ker tukaj ni prostor zato, ampak memogredé naj omenim le pobožne, verne, nepopačene kristijane, ki so nekedaj na ravno tem polji in na tej ravnini pri božjem grobu, Boga dejansko častili in svojo vero očitno izpovedali. Takih kristijanov, ljubi otroci, iščemo dandenes zastonj. Pravega verskega duha, ki je tedanje kristijane z navdušenostjo prešinjal in za vse dobro unemal, dandenes le še malokje najdemo; le mlačnost in neka čudna merzlota v verskih rečeh se nahaja med sedanjimi kristijani. Pač žalostno, a je vendar resnica.

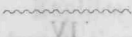
Tako sem si mislil, ljubi otroci, ko sem šel tja proti božjemu grobu memo mirno tekoče Ljubljanice po zelenem polji. Predno sem se nadejal, pridem v Štepanjo vas in do božjega groba, kjer je bila velika množica ljudi, nekaj jih je bilo v cerkvi, nekaj v kapelici, a največ od zunej na polji in po bližnjih kerčmah. Kakor pri vsakem večjem izhodu, tako je bilo tudi tukaj mnogo prodajalcev z malimi kruhki pomorančami, in drugimi slaščicami. Ako bi me kdó vprašal, iz kakošnega namena se je toliko ljudstva tukaj sebralo, težko bi mu pravo povedal. Večjidel je menda le stara navada, in čisti zrak, ki po polji veje, edini vzrok njihovega prihoda. —

Ko sem si vse to mirno ogledal, pa tudi v cerkvi in kapelici svojo molitev opravil, kakor je bila nekedaj lepa navada, vernil sem se zopet tiho, kakor sem bil prišel, v mesto nazaj.

Gredé po polji oziral sem se na bližnje Kamniške planine. Grintovec, omenjenih planin prvi velikan, se ni videl, skrival se je v oblake. Prav lepo se je pa videla Šmarna gora sè svojo lepo belo cerkvijo na verhu.

Ker je bilo oblačno, nisem videl Julijskih planin; tudi sivi Triglav se ni pokazal mojim očem. Na grad pogledavši spomnim se velikih stisk in strahú mirnih Ljubljancanov za časa francozke vojske, ko so se Avstrijci in Francozi

bili za posestvo ljubljanskega gradu in mesta, ko so topovi pokali in krogle v debelo zidovje letele. V takih mislih prikorakam zopet nazaj v Ljubljano. Vsako leto o sv. postu se pa vzdignem in grem zopet na novo v Štepanjo vas k božjemu grobu, kjer premišljam kako je bilo nekedaj vse drugače, nego jo dandenes.

P i r h i.

Nekega prijaznega večera, ravno pred velikonočno nedeljo, so sedeli Francika, Janezek, Tonček in Lenčika pred hišo na kamenitej klopi, in so se pogovarjali o lepih pirhih, ki je bodo dobili za velikonočne praznike.

Ne daleč od njih sta pa sedela sosedova otroka Jožek in Jerica; bila sta žalostna in sta tiho poslušala pogovor čveterih otrok.

To zapazi Janezek in pravi k njima: „Jožek in Jerica, zakaj se ne veselita juteršnega dneva?“ „Dà, vi se pač lahko veselite,“ reče Jožek, ali midva se ne moreva, ker nama nihče ne bo dal lepih pirhov za velikonočne praznike. Najini starši so ubožni, in jih nama ne morejo kupiti.“

„Oj to je škoda,“ reče Janezek, „in pogleda Tončka, Franciko in Lenčko, ter nekaj po tiho Tončku na uho pošeptá.“

Jožek in Jerica potem kmalu odideta, in tudi naše štiri otroke so mati poklicali v hišo, ker je začelo že hladneje prihajati.

Drugi dan je bilo veliko veselje. Otroci so že komaj čakali, da bi dobili pirhe, in že celo uro poprej vstanejo nego navadno. Oče in mati prineseta pisanih jaje, in je razdelita med svoje štiri otroke tako, da jih vsak enako število dobi.

Med tem, ko Lenčika in Francika svoje pirhe še občudujeta, izgineta Tonček in Janezek na enkrat iz hiše. Kmalu potem se splaziti tudi deklici, in ideti naravnost k sosedovim. Tu najdeti obedva brata.

„Kaj hočeta vi dva tukaj?“ vprašati deklici.

„In ve dve?“ „Kaj pa hočeta ve dve tukaj?“ vpraša Tonček. — Vsi štirji so osupnjeni, pogledujejo se in nobeden neče odgovoriti.

„Nù, me hočevi z Jerico govoriti,“ reče Francika.

„In midva z Jožkom,“ pravi Janezek.

„Vidva hočeta gotovo Jožku dati pirhe,“ reče Francika.

„Dá, in ve dve hočeta Jerico nekoliko s pirhi razveseliti,“ reče Tonček in se smeje. —

Zdaj je prišlo na dan, da so vsi štirje prišli, da bi Jožku in Jerici, katerih žalost jih je včeraj tako v serce dirnula, veselje naredili. Niso si pa hoteli razodeti svojega namena, da bi se sè svojim lepim dejanjem ne bahali.

Pirhe so zdaj podelili Jožku in Jerici, katera sta se sè solznimi očmi zahvalila svojim dobrotnikom za toliko veselje.